

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 611

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 august 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 814 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2, 2 ¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 823 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	3–7
Decizia nr. 905 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru....	8–9
Decizia nr. 906 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	9–10
Decizia nr. 908 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.....	10–11
Decizia nr. 912 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	12–13
Decizia nr. 913 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și ale art. 1541 din Codul civil	13–14
Decizia nr. 914 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1 ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru....	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 814

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2, 2¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 pct. 2, 2¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bartolo Prod Com” — S.R.L. Bacău în Dosarul nr. 14.335/180/2007 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.335/180/2007, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 pct. 2, 2¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Bartolo Prod Com” — S.R.L. Bacău într-un dosar având ca obiect o cerere de anulare a unor acte.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că neconstituționalitatea articolelor invocate provine din încălcarea art. 24 alin. (1) și (2) din Constituție. Autorul apreciază că, în condițiile în care judecătorii din complet și, după caz, toți judecătorii din cadrul unei instanțe de judecată nu respectă dreptul garantat la apărare, prevederile legale sunt neconstituționale, pentru că limitează accesul persoanei la judecarea cererii sale de o instanță imparțială.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat în fața instanței de judecată, îl constituie prevederile art. 28 pct. 2, 2¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă. Examinând excepția, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate, îl constituie prevederile art. 28 alin. 2, 2¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 28: „*Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.*”

Cererile de recuzare a instanțelor ierarhic superioare formulate la instanța care soluționează litigiul sunt inadmisibile.

Pentru aceleași motive de recuzare nu se poate formula o nouă cerere împotriva aceluiași judecător.”;

— Art. 31: „*Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*”

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.”;

— Art. 34: „*Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*”

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 24 privind dreptul la apărare și art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 28 alin. 2, 2¹ și 3, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 53 din 16 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 23 februarie 2007, Curtea a reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecării.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra instituției recuzării prin mai multe decizii, cum ar fi Decizia nr. 409 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 27 mai 2010, sau Decizia nr. 741 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 4 iunie 2009.

În ceea ce privește dispozițiile art. 31 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 530 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010. Curtea a reținut că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri; încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța

superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă.

Referitor la prevederile art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 268

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008.

Considerentele și soluția acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2, 2¹ și 3, art. 31 alin. 1 și 2 și art. 34 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bartolo Prod Com” — S.R.L. Bacău în Dosarul nr. 14.335/180/2007 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 823

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Florența Nuțu în Dosarul nr. 5.718/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus o cerere de renunțare la judecată.

Referitor la cererea depusă, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea acesteia.

Curtea respinge cererea formulată, întrucât, în temeiul art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în fața instanței constituționale nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la stingerea procesului.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 239D/2010 și nr. 261D/2010 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 8.038D/2009.

La apelul nominal în Dosarul nr. 239D/2010 răspund autorul excepției, Alexandru Mihailiuc, iar pentru Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Justiție și Casație, consilier juridic cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. În Dosarul nr. 261D/2010 se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 239D/2010 și nr. 261D/2010 la Dosarul nr. 8.038D/2009.

Partea prezentă, Alexandru Mihailiuc, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Justiție și Casație, precum și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 239D/2010 și nr. 261D/2010 la Dosarul nr. 8.038D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției din Dosarul nr. 239D/2010, care susține admiterea excepției formulate.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Justiție și Casație solicită respingerea excepției, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 188/2010 și nr. 190/2010.

Reprezentantului Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 188/2010 și nr. 190/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 21 octombrie 2009, 27 ianuarie 2010 și 23 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.718/110/2009, nr. 17.746/4/2009 și nr. 7.007/320/2009, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ, Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și Judecătoria Târgu Mureș au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Florența Nuțu, Alexandru Mihailiuc, Ramona Mihaela Crețu și Horațius Nicolae Dumbravă în cauze având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că suspendarea executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și eşalonarea plății acestora încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21, art. 44 alin. (1) și (2), art. 52, 53 și art. 115 alin. (1)—(4) și (6). Se arată că la momentul emiterii ordonanței de urgență nu exista o situație extraordinară și că ordonanța de urgență criticată consacră o discriminare vădită între creditorii unor drepturi de natură salarială din sistemul bugetar și ceilalți creditori.

În fine, se apreciază că perioada pe care se întinde executarea hotărârilor judecătorești în cauză încalcă cerința termenului rezonabil în care trebuie soluționate cauzele aflate în fața instanțelor judecătorești. Prin urmare, se încalcă și prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ, Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată. Se arată că ordonanța de urgență criticată încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție. Totodată, se creează o inegalitate în fața legii între instituțiile statului și particulari în ceea ce privește regimul executării silite asupra fondurilor bănești, invocându-se în acest sens, printre altele, hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Hornsby împotriva Greciei, 1997*, *Burdov împotriva Rusiei, 2002*, și *Sandor împotriva României, 2005*.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă mai apreciază că ordonanța de urgență criticată pune în discuție comportamentul constituțional loial al Guvernului în raport cu Curtea Constituțională, întrucât, după ce dispozițiile art. I—III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 au fost

declarate neconstituționale, Guvernul a emis ordonanța de urgență criticată, similară primei, cu diferența notabilă a mării termenelor de eşalonare a plății și extinderii aplicării acesteia la tot personalul bugetar. Totuși, se arată că o atare eşalonare, în condițiile în care executarea titlurilor executorii devine excesivă pentru bugetul de stat, ar fi trebuit realizată prin lege, și nu pe calea unei ordonanțe de urgență.

Judecătoria Târgu Mureș mai arată că ordonanța de urgență criticată încalcă și competența instanței de judecată de a stabili oportunitatea instituirii unor termene de grație în favoarea debitorului, competență prevăzută de art. 1101 alin. 1 și 2 din Codul civil și de art. 262 din Codul de procedură civilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în dosarele nr. 239D/2010 și nr. 261D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Argumentația Guvernului se bazează pe faptul că un termen de maximum 4 ani în care vor fi executate titlurile executorii la care se referă ordonanța de urgență criticată este unul rezonabil în condițiile existenței unei grave crize economice. Neaplicarea unei asemenea măsuri ar fi dus la crearea unui deficit public excesiv. În Dosarul nr. 8.038D/2009 Guvernul nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare pronunțate de instanțele judecătorești, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009. Ulterior sesizării Curții Constituționale prin aceste încheieri a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 12 martie 2010, act normativ ce introduce un nou alineat, alin. (11), și modifică alin. (2) și (3) ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

În fine, prin dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 mai 2010, au fost modificate din nou prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 și a fost abrogat alin. (11) al art. 1, alineat ce reglementa plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială devenite executorii în perioada

1 ianuarie—31 decembrie 2010. Totodată, prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 s-a reglementat plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială devenite executorii după 1 ianuarie 2010 și până la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe, și anume 20 mai 2010.

Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, având în prezent următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:

a) în anul 2012 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;

b) în anul 2013 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;

c) în anul 2014 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenelor prevăzute la alin. (1) și (1¹) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

(3) Sumele prevăzute la alin. (1) și (1¹), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicii prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral din venituri proprii.

Art. 2. — Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii aflate sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2009, și a prevederilor Ordinului ministrului justiției, al ministrului economiei și finanțelor, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 1.859/C/2.484/26.650/131/3.774/C/2008 privind modalitatea de eșalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției se execută cu respectarea prevederilor art. 1 și 2.”

Ca urmare a abrogării alin. (1¹) al art. 1 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, referirile din alin. (2) și (3) ale aceluiași articol la acest alineat au rămas fără obiect.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate, art. 52 privind dreptul

persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 115 alin. (1)—(4) și (6) privind delegarea legislativă. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, cu modificările și completările ulterioare, s-a pronunțat prin Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010, Decizia nr. 713 din 25 mai 2010, nepublicată încă*), și prin Decizia nr. 714 din 25 mai 2010, nepublicată încă**), prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate ca și cele invocate în prezenta cauză, respingând excepția de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut — referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă — că susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat în mod constant că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Cu privire la criteriul obiectiv necesar pentru aprecierea situației extraordinare, Curtea a reținut, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 255 din 11 mai 2005, că „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — situația extraordinară —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil”. Totodată, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea Constituțională a statuat că „urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare”.

Mai mult, Curtea a statuat că nu se constituie într-o situație extraordinară cazurile „cu implicații financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Aceste aspecte țin de oportunitatea adoptării reglementării” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009).

*) În prezent, Decizia nr. 713 din 25 mai 2010 este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010.

**) În prezent, Decizia nr. 714 din 25 mai 2010 este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 24 iunie 2010.

Raportat la cauza de față, Curtea a observat că Guvernul a motivat situația extraordinară ca fiind determinată de:

— dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar;

— influența substanțială asupra bugetului de stat pe anul 2009 pe care o are executarea, în condițiile dreptului comun, a titlurilor executorii;

— necesitatea menținerii echilibrelor bugetare și, în mod implicit, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

Având în vedere jurisprudența sa cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a analizat fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern, pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. O atare analiză este necesară pentru a stabili dacă un considerent de principiu rezultat din jurisprudența Curții Constituționale, în speță fiind vorba de Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009 și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, este aplicabil fără nicio circumstanțiere sau, din contră, în funcție de circumstanțele speței să îi poată fi adăugat un corectiv și să poată fi considerată ca fiind o situație extraordinară.

Astfel, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Aceasta este premisa de la care Curtea urmează să analizeze relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, de aceea Curtea va proceda la analizarea și a următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii le-ar avea asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anume domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive privite *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele 3 motive în mod cumulativ și plecând de la premisa constatată de către Curte prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, Curtea Constituțională ajunge la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, după caz, astfel încât consideră că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea a constatat că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară,

rapidă, unitară și energetică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În consecință, Curtea a constatat că, în anumite situații extreme, precum în cea de față, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, în măsura în care asemenea măsuri sunt motivate, în mod fundamentat, de apărarea stabilității economice a statului român. O atare situație extraordinară, în mod evident, are un caracter temporar, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, respectiv Codul de procedură civilă sau Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, după caz, chiar dacă debitor este statul. Altfel, Guvernul nu poate uza de reglementarea, în viitor, în mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci când statul este debitor; este sarcina statului să găsească soluții pentru executarea conformă a hotărârilor judecătorești, potrivit dreptului comun. În caz contrar, nu ar mai exista o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, ci, mai degrabă, s-ar pune în evidență elemente de oportunitate legislativă.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea a constatat, prin aceleași decizii, că și acestea sunt neîntemeiate pentru următoarele motive:

Nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, acestea însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, Marckx împotriva Belgiei, 1979, Rasmussen împotriva Danemarcei, 1984, Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit, 1985, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, Larkos împotriva Cipru, 1999, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004).

Or, în cauza de față, astfel cum s-a arătat și mai sus, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența

unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

Toate acestea duc la concluzia că ordonanța de urgență criticată este conformă art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la invocarea art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009 —, „procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația”. Însă, așa cum s-a arătat și mai sus, actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând cererea nr. 60.858/00 și pronunțând decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în cauza *Vasyl Petrovych Krapivnytskyi împotriva Ucrainei*, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității militare debitoare. Totodată, în cauza *Burdov împotriva Rusiei, 2002*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare. Or, în cauza de față, Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eșalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzis în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno icto* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica.

În ceea ce privește dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie, deci, o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Florența Nuțu, Alexandru Mihailiuc, Ramona Mihaela Crețu și Horațiu Nicolae Dumbravă în dosarele nr. 5.718/110/2009, nr. 17.746/4/2009 și nr. 7.007/320/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ, Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și Judecătoria Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (*Ambruosi împotriva Italiei, 2000, Burdov împotriva Rusiei, 2002*). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind, deci, o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Totodată, potrivit art. 25 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 27 ianuarie 2010, „ordonatorii principali de credite efectuează plata titlurilor executorii, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, din sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal»”, ceea ce echivalează cu impunerea unei obligații de rezultat în sarcina acestora. Totodată, astfel cum prevede art. 25 alin. (2) din aceeași lege, „prin hotărâre a Guvernului, în cazuri temeinic justificate, în ultima lună a fiecărui trimestru pot fi majorate sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal» în bugetele ordonatorilor principali de credite finanțate integral de la bugetul de stat, pentru acoperirea necesarului de credite bugetare pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în mod eșalonat pe parcursul anului 2010, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — «Acțiuni generale»”. Acest aspect relevă grija pe care legiuitorul delegat o acordă executării întru totul a hotărârilor judecătorești ce cad sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

Curtea a mai reținut că, în aplicarea art. 25 alin. (1) din Legea nr. 11/2010, Guvernul a adoptat Hotărârea nr. 422 din 28 aprilie 2010 privind suplimentarea bugetelor Ministerului Justiției, Înaltei Curți de Casație și Justiție, Ministerului Public și Consiliului Superior al Magistraturii, la titlul „Cheltuieli de personal”, pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, hotărâre publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 3 mai 2010.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 905

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Frederick Furs” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.449/86/2008 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.449/86/2008, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Frederick Furs” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că prevederile legale criticate constituie o restrângere neproporțională (cu situația care a determinat-o), discriminatorie și care aduce atingere existenței însăși unui drept, instituind măsuri de percepere a unei taxe care încalcă art. 56 din Constituție, încălcând, în același timp, documentele internaționale în materia drepturilor omului; totodată aceste prevederi legale încalcă dreptul de proprietate garantat de art. 44 alin. (2) din Constituție și contravin principiului egalității în fața legii și accesului liber la justiție.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut: *„Dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în quantumul legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, ori dacă, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. În cazul când se micșorează valoarea pretențiilor formulate în acțiune sau în cerere, după ce a fost înregistrată, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 privind contribuțiile financiare, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit, în realitate, de faptul că, în cazul micșorării pretențiilor după înregistrarea cererii, taxa de timbru se percepe la valoarea inițială, spre deosebire de situația în care, în cursul procesului, se măresc pretențiile, caz în care taxa de timbru se recalculează. Așadar, solicitarea autorului excepției este aceea de a se modifica textul dedus controlului de constituționalitate, or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Frederick Furs” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.449/86/2008 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Întrucât domnul Fabian Niculae se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 906

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Intermontaj” — S.R.L. în Dosarul nr. 566/320/2009 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială Electrocentrale București — S.A. — Sucursala Electrocentrale Mureș, domnul consilier juridic Dorin Maghiaru, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Reprezentantul Societății Comerciale Electrocentrale București — S.A. — Sucursala Electrocentrale Mureș solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 566/320/2009, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Invest Intermontaj” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect o cerere de ordonanță de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că ordonanța de urgență criticată înlătură procedurile prevăzute de Codul de procedură civilă, eliminându-se căile și modalitățile prin care „partea pasivă” ar putea să-și construiască o apărare eficientă. Chiar în eventualitatea existenței unei creanțe certe, lichide și exigibile a cărei executare este pretinsă de creditor, debitorul nu va putea să invoce în apărare motivele temeinice care l-au împiedicat în mod obiectiv să-și îndeplinească obligația, nu va putea cere administrarea unor probe prevăzute de Codul de procedură civilă, nu va putea apela la chemarea în garanție, nu va putea parcurge căile de atac obișnuite. Acest mod de reglementare încalcă prevederile constituționale ale art. 21 din Constituție, îngrădind astfel dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, cu modificările ulterioare.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Intermontaj” — S.R.L. în Dosarul nr. 566/320/2009 al Judecătorei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Întrucât domnul Fabian Niculae se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 908

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea

întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asesoft International” — S.A. în Dosarul nr. 2.727/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.727/105/2009, **Tribunalul Prahova — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Asesoft International” — S.A. într-un dosar având ca obiect o cerere de emițere a unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că articolul criticat consacră norme discriminatorii între părțile aflate în proces, acordând posibilitatea judecătorului de a cere explicații și lămuriri, precum și de a solicita plata sumei datorate de către debitor ori pentru a media o înțelegere între părți înainte de a se cunoaște actele și celelalte mijloace de probă ale debitorului. Astfel fiind, autorul apreciază că se aduce atingere imparțialității instanței și principiului consacrat în art. 24 alin. (2) din Constituție. Principiul procesului echitabil este încălcat în ceea ce privește egalitatea de tratament a părților, respectiv „egalitatea de arme procesuale”, în măsura în care unul dintre participanții la proces este favorizat prin dispozițiile de lege criticate. Prin limitarea posibilității administrării de probe se încalcă dreptul părții la un proces echitabil, drept consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și dreptul părții la apărare, care este garantat potrivit art. 24 alin. (1) din Constituția României.

Tribunalul Prahova — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asesoft International” — S.A. în Dosarul nr. 2.727/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Întrucât domnul Fabian Niculae se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, cu modificările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut: „*Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind liberul acces la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra aceluiași dispoziții legale, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 270 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Curtea a reținut că prevederea de lege criticată este în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit aceluiași text de lege, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepunută, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 10 din actul normativ criticat dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 912

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Scentrix” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.062/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția comercială, de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.062/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția comercială, de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), ale art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Scentrix” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect o cerere de deschidere a procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că art. 1 alin. (1) induce un caracter imperativ al procedurii pentru că nu instituie în sarcina creditorului nicio obligație de a dovedi starea de insolvență a debitorului, iar față de debitor „instituie o etichetă”, ceea ce îi afectează grav dreptul de proprietate și contravine astfel art. 44 alin. (2) teza întâi, art. 45 și 53 din Constituție. Art. 3 pct. 1 încalcă prevederile art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea proprietății private, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi, art. 57 și art. 135 alin. (2) lit. a), în condițiile în care nu instituie în sarcina creditorului nicio obligație de a dovedi starea de insolvență a debitorului, ci instituie o prezumție de insolvență în defavoarea acestuia. Prevederile art. 3 pct. 1 lit. a) încalcă și art. 21 din Constituție, deoarece dispune că neplata unei datorii în termen de 30 de zile de la scadență dă dreptul creditorului de a formula o cerere introductivă de deschidere a procedurii insolvenței, indiferent care ar fi motivul neachitării datoriei. Dispozițiile art. 31 alin. (1) din lege contravin prevederilor art. 21, 44, 134 și 135 din Constituție, întrucât societatea comercială debitoare, deși are suficiente bunuri în patrimoniu, precum și creanțe asupra terților, nu-și poate dovedi starea de solvabilitate, fiind la dispoziția oricărui creditor care poate iniția procedura insolvenței.

Tribunalul Dolj — Secția comercială, de contencios administrativ apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 3 pct. 1 și ale art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura generală prevăzută de prezenta lege se aplică următoarelor categorii de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, cu excepția celor prevăzuți la alin. (2) lit. c) și d):*

1. societățile comerciale;
2. societățile cooperative;
3. organizațiile cooperatiste;
4. societățile agricole;

5. grupurile de interes economic;
6. orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.”;

— Art. 3 pct. 1: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

1. *insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:*

a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;*

b) *insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței;*”;

— Art. 31: „(1) *Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:*

- a) *cuantumul și temeiul creanței;*
- b) *existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;*
- c) *existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;*
- d) *declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel*

puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.

(2) Creditorul va anexa documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire de garanții.

(3) Dacă între momentul înregistrării cererii de către un creditor și cel al judecării acestei cereri sunt formulate cereri de către alți creditori împotriva aceluiași debitor, tribunalul va verifica, din oficiu, la data înregistrării, existența dosarului pe rol, va dispune conexarea acestora și va stabili îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) referitoare la cuantumul minim al creanțelor, în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor care au formulat cereri și cu respectarea valorii-prag prevăzute de prezenta lege.

(4) Dacă există o cerere de deschidere a procedurii insolvenței formulată de către debitor și una sau mai multe cereri formulate de creditori, nesoluționate încă, toate cererile de deschidere a procedurii se conexează la cererea formulată de debitor.

(5) Dacă s-a deschis o procedură într-un dosar, celelalte eventuale dosare aflate pe rol, cu același obiect, vor fi conexeate la același dosar.”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Scentrix” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.062/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția comercială, de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Întrucât domnul Fabian Niculae se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 913

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și ale art. 1541 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 și ale art. 1541 din Codul civil, excepție ridicată de Chiarotto Tiziano în Dosarul nr. 5.750/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.750/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și ale art. 1541 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de Chiarotto Tiziano într-un dosar având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că art. 1541 din Codul civil este neconstituțional în măsura în care se solicită mandatarului să remită și ceea ce nu s-ar fi convenit mandantului, fiind o prevedere discriminatorie în raport cu alte contracte similare prin care o persoană este împuternicită de o altă persoană să efectueze alte demersuri în numele și pentru acesta, cum ar fi contractul de asistență juridică sau de comision. În ceea ce privește art. 1073 din Codul civil, în opinia autorului, acestea sunt neconstituționale, întrucât dau naștere arbitrariului, instanțele, în mod subiectiv, având posibilitatea de a alege fie între obligarea debitorului la îndeplinirea obligației, fie la dezdăunare, neexistând niciun criteriu de evaluare a daunelor.

Judecătoria Timișoara apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1073 și ale art. 1541 din Codul civil, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 1073: „*Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.*”;

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Chiarotto Tiziano în Dosarul nr. 5.750/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1541 din Codul civil, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Întrucât domnul Fabian Niculae se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

— Art. 1541: „*Mandatarul este dator, oricând i se va cere, a da seamă mandantului de lucrările sale și de a-i remite tot aceea ce ar fi primit în puterea mandatului, chiar când ceea ce ar fi primit nu s-ar fi convenit mandantului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 1073 din Codul civil, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 432 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2008, Curtea a reținut că art. 1073 din Codul civil stabilește regula de principiu privind efectele obligațiilor, și anume de a da creditorului dreptul de a urmări și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecutare. Finalitatea textului este evidentă și constă în realizarea drepturilor legale ale creditorului prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri. Asemenea reglementări creează condițiile indispensabile valorificării dreptului de proprietate privată, dând expresie principiului garantării și ocrotirii acestuia, în mod egal, indiferent de titular.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1541 din Codul civil, Curtea constată că autorul excepției își motivează critica prin compararea contractului de mandat cu alte contracte, cum ar fi contractul de asistență juridică. O astfel de abordare a excepției de neconstituționalitate este inadmisibilă, autorul nefăcând o veritabilă critică de neconstituționalitate a art. 1541.

De altfel, nu se poate susține că textul de lege care stabilește obligațiile mandatarului într-un contract de mandat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților. Mandantul și mandatarul nu se află în aceeași situație juridică, astfel că este firesc ca obligațiile lor să fie diferit reglementate. Curtea mai constată că celelalte dispoziții constituționale invocate de autor nu sunt incidente în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 914

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1¹)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Acaterm” — S.A. în Dosarul nr. 30.936/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 30.936/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Acaterm” — S.A. într-un dosar având ca obiect anularea unui act juridic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că obligarea la plata unei taxe de timbru exorbitante (peste 2 miliarde ROL), în condițiile în care se solicită doar desființarea unui contract prejudiciat pentru autor și mai ales pentru comunitatea locală, fără a se solicita restituirea prestațiilor efectuate, reprezintă o încălcare a drepturilor fundamentale, respectiv art. 21, 44 și 56 din Constituție, prin raportare și la art. 20 alin. (2). Printr-o interpretare *per a contrario*, rezultă că în situația unei cereri privind declararea nulității unui act juridic patrimonial, chiar dacă nu se solicită repunerea părților în situația anterioară, taxa de timbru se va calcula la valoarea obiectului contractului. Or, o persoană care solicită numai constatarea nulității unui act juridic patrimonial nu se află, din punct de vedere procesual, în aceeași situație cu persoana care solicită atât constatarea nulității actului juridic, cât și repunerea părților în situația anterioară. Această dispoziție legală încalcă prevederile art. 56 alin. (2) din Constituție privitoare la sistemul legal de impunere.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997: „(1¹) *Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru prin Decizia nr. 1.587 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2010, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Curtea a reținut că, în cazul drepturilor patrimoniale și al actelor juridice patrimoniale, acțiunile în constatare sau cererile în anulare, rezoluțiune sau reziliere au caracterul unei acțiuni în realizarea dreptului, întrucât tind la readucerea în patrimoniul reclamantului a unui bun evaluabil în bani. Or, apare ca fiind pe deplin justificată soluția adoptată de legiuitor în cuprinsul dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din lege în materia timbrării unor astfel de acțiuni cu o taxă calculată în funcție de valoarea bunului, tocmai în scopul instituirii unui tratament juridic identic cu cel aplicabil acțiunilor sau cererilor evaluabile în bani, reglementat de prevederile art. 2 alin. (1).

Așa fiind, pentru acțiunile reglementate în ipoteza normei juridice criticate, indiferent dacă se solicită sau nu, distinct, repunerea părților în situația anterioară, taxarea acțiunii se va face la valoarea bunului, în vreme ce taxa cu valoare fixă urmează a fi datorată numai în cazul acțiunilor care au ca obiect drepturi, respectiv acte juridice nepatrimoniale.

Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a reținut, în bogata sa jurisprudență în această materie (de exemplu, Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008, sau Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 24 august

2005), că accesul liber la justiție nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de S.C. „Acaterm” — S.A. în Dosarul nr. 30.936/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Nicolae

Întrucât domnul Fabian Nicolae se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 445970